

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.—Τί ἔγινες, βρέ Φασουλῆ;

Φ.— Μὴν τὰ ρωτᾷς, ψυχὴ μου . . .

παρέλυσαν τὰ χέρια μου ἢ γλῶσσα καὶ ἢ φωνή μου,
καὶ οὔτε νὰ 'μιλῶ μπορῶ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ γράψω,
καὶ ἐπὶ τὴν ζέστη τὴν πολλὴν μου ἔρχεται νὰ κλάψω.

Π.—Κι' ἐγὼ τὰ ἴδια, Φασουλῆ, τραβῶ μ' αὐτὴ τὴ λαύρα,
καὶ τῆς ἡμέραις μου περνῶ κακὰ ψυχρὰ καὶ μαῦρα,
καὶ ἀπὸ τῆ ζέστη μοῦρχεται τὰ ρούχα μου νὰ σχίσω
καὶ ὀλόγυμος σὰν τὸν Ἀδάμ 'στοὺς δρόμους νὰ πηδήσω,
νὰ ὀροισθοῦν ὀλίγον τι τὰ ἐσωτερικά μου,
οἱ πνεύμονες, τὸ στήθος μου καὶ ἡ περιφέρειά μου.

Φ.— Ἐσκόπευα 'στὴν Αἴγινα νὰ φύγω χάριν γούστου,
πλὴν μετὰ λύπης μου μαθὼν καὶ φρίκης ἀνηκούστου
πῶς τὸν γνωστὸν Παλιάνθρωπον, τὸν ἀτυχῆ μου φίλον,
τὸν ὑπεδέχθη ὁ Πηνεῖω 'στὴν Αἴγινα μὲ ξύλον,
διότι κάτι ἔγραψε περὶ τοῦ ἀδελφοῦ του,
καὶ φοβηθεὶς, βρέ Περικλῆ, ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου,
ἀπειπισμένους ἔμεινα καὶ πάλιν ἐδῶ πέρα,
γιατὶ ἂν πηγαινα ἐκεῖ γιὰ καθαρὸν ἀέρα,
'μπορεῖ νὰ ἔσπαζ' ὁ Πηνεῖω καὶ τὰ 'δικά μου μούτρα
καὶ νάβγαζε τὸ ἄκτι του εἰς τὴ 'δική μου Κοῦτρα,
ἂν καὶ γι' αὐτὸν δὲν ἔγραφα μιὰ λέξι, καθὼς ξέρεις. . .

Π.—Εὐλογημένοις τρεῖς φοραῖς ὁ κύριος Βερβέρης,
ποῦ πρῶτος πρῶτος τοῦ Πηνεῖω ἐγεύθη τὸ μπερντάχι,
καὶ οὕτως ἔσωσε καὶ ἡμᾶς καὶ κάθε ἄλλη ράχη.

'Ἀμμέ τοῦ Διαδόχου μας τὰς ἐξετάσεις εἶδες;

Φ.— Ἀνεπτερώθησαν μ' αὐτὰς αἱ τόσαι μας ἐλπίδες,
καὶ ὀργήγορα, βρέ Περικλῆ, καθὼς μου λέγουν ὅλοι,
μὲ τὸν σεπτὸν διάδοχον θὰ πάμε μὲς 'στὴν Πόλι.
Καὶ παρ' ἡμοῦ πραγματικῶς ὁ νέος ἰθαυμάσθη,
διότι μὲ σεμνότητα μεγάλην ἐξετάσθη
'στό Ἄσπιλε, ἀμόλυντε καὶ 'στὴν Γεωμετρίαν,
καθὼς καὶ 'στῶν Ἀμαρτωλῶν θαρρῶ τὴν Σωτηρίαν,
'στό Μῆνιν κείδε θεὰ καὶ εἰς τὸν Ξενοφῶντα,
'στὴν θεῖαν Ἀποκάλυψιν καὶ εἰς τὸν Σολομῶντα,
'στὰ συμμιγῆ, 'στὰ κλάσματα καὶ 'στὴν Ἀστρονομίαν,
'στὴν Φυσικὴν, 'στὴν Ἀλγεβραν καὶ εἰς ὅλην τὴν Χημείαν
'στὰ μέταλλα, 'στὰ κράματα, 'στὴν πῶτασσα, 'στὴν σόδα
'στό φέρτε ἄρμ, 'στό ἀτενῶς, 'στό ἄλι καὶ παρὰ πόδα,
εἰς Γαλλικά, Γερμανικά καὶ Ἀγγλικά ἐπίσης,
καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν καὶ τὰς μετορρυθμίσεις.

καὶ τέλος πάντων, Περικλῆ, ἐν συντομίᾳ πάση
δὲν ἔμειν' ἓνας ἄνθρωπος ὅπου νὰ μὴν τὰ χάσῃ.
Τότε δὴ τότε μόνος μου ἐκεῖ ἀνελογίσθη
μὲ τί ἐπαίνους ἄλλοτε καὶ ἐγὼ ἐξεκουμπίσθη
ἀπὸ ἐκεῖνο τῶν σοφῶν τὸ φλογερὸν καμίσι,
καὶ ἐπίεσε τὰ στέρνα μου ἀνέκφραστος ὀδύνη,
ἐν μέσῳ δὲ τοῦ χάσκοντος καὶ ἀνευφημοῦντος κόσμου
ἐγὼ, καυμένη Περικλῆ, ἐσκέφθη μοναχός μου,
εἰάν ποτὲ διάδοχος ἐπρόκειτο νὰ γίνω
πῶς ἐξετάσεις πῶποτε δὲν ἤθελα νὰ δίνω,
καὶ ὅπου ἔβλεπα Σπανὸν χωρὶς ἀργοπορίαν
ἀναύλωσ θὰ τὸν ἔστελλα μακρὰν εἰς ἔξορίαν,
καὶ ἤθελα τὰ σχόλια παντοῦ νὰ καιαργήσω
καὶ μ' ἓνα μου διάταγμα βασιλικὸν νὰ κλείσω
καὶ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὴν Ἀκαδημίαν
πρὸς σωτηρίαν κεφαλῶν καὶ πρὸς οικονομίαν.

Π.— Ἄμ' τέτοιος ἀφιλότιμος ποῦ εἶσαι καὶ χαμάλης,
ἀπ' τὸ ξερὸ σου δὲν 'μπορεῖς ποτὲ καλὸ νὰ βγάλῃς.
'Ἀλλὰ σοῦ λέγω, ἂν καὶ ἐγὼ δὲν ἤμουν 'στό Παλάτι,
πῶς ἀπὸ τὸν διάδοχον ἀκόμη λείπει κάτι,
καὶ ἀφοῦ ἐσπούδασε πολλὰ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων,
πρέπει νὰ μάθῃ νὰ 'μιλῇ καὶ ἐκεῖνος διὰ στίχων,
καὶ δι' αὐτὸ σωτήριο καὶ ἀναγκαῖον κρίνω
ἐγὼ τοῦ διαδόχου μας παιδαγωγός νὰ γίνω,
καὶ ὅταν μάθῃ σὰν καὶ ἡμεῖς νὰ ὁμιλῇ ἐμμέτρως,
φαντάσου πιά πῶς θὰ χαρῆ γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χατζηπέτρος.
Καὶ τώρα πές μου, Φασουλῆ, ἀκόμη 'λίγα νέα. . .

Φ.— Ἐμπῆκε ὁ διάδοχος εἰς τὰ δεκαεννέα,
καὶ τώρα σχίζει, Περικλῆ, θαλάσσας καὶ πελάγη,
καὶ φεύγει 'στὴν Πετρούπολι καὶ εἰς τὴν Κοπενάγη,
καὶ ἀπὸ τὸν Βόσπορον περνᾷ καὶ μίση ἀπὸ τὴν Πόλι,
καὶ ἀμέσως τῆς Ἀγίας Σοφίας ἐσεῖσθησαν οἱ θόλοι,
καὶ ἐσήμαναν σιγὰ σιγὰ ἡ δώδεκα καμπάναις
καὶ ἐκαρδοχτύπησαν παιδιὰ καὶ σκλαβωμέναις μάνναις,
τοῦ Κωνσταντίνου ἄστραψε τὸ ἀγίασμένο μνημα
καὶ τοῦ παπᾶ τὰ κόκκαλα ἔτριξαν στ' ἄγιο βῆμα.
'Ἄλλ' ὅμως τέτοια πράγματα δὲν πρέπει νὰ θυμοῦμαι,
διότι μόλις τὰ σκεφθῶ ἀμέσως συγκινοῦμαι,
καὶ μὲς σ' αὐτὸ τὸ ψήσιμο καὶ μίση σ' αὐτὴ τὴν κάψα
μὲ βλάπτει καὶ ἡ συγκίνησις, μὲ βλάπτει καὶ ἡ κλάψα.

Π.—Κι' ἐμένα, φίλε Φασουλῆ, τὰ δάκρυα μὲ πέρνουν
καὶ μέσα 'στὴν Ἀγία Σοφία τὰ λόγια σου μὲ φέρνουν.

Φ.— Γιατὶ καὶ ἐγὼ, βρέ, βασιλεὺς 'στὸν κόσμον νὰ μὴ γίνω,
νὰ εἰμπορῶ εἰς κάθε τί μὲ νοῦν νὰ ἐμβαθύνω,
νὰ ἔχω σὲ διδάσκαλον τῆς ἀγωγῆς μου πάσης
καὶ νὰ μὴν ἀπορρίπτωμαι ποτὲ 'στὰς ἐξετάσεις;

Π.— Ἐγὼ καὶ Ἀυτοκράτορα θὰ σὲ χειροτονήσω,
καὶ ὄρσε πέντε ἀπ' ἐμπρός καὶ πέντε ἀπ' ὀπίσω.

'Στῶν Πατησίων τὴν δδὸν καὶ τῆς Ἀκαδημίας,
εἰς τοῦ κυρίου Γεροντα τὸ σπῆτι ἀποκάτω,
εὐρίσκονται περίφημα κρασιὰ Κερκλληνίας,
τούτέστι Μπροῦσκο διαλεκτὸ καὶ ἀθάνατο Μοσχάτο.
Τὸ πρῶτο εἶναι γιὰ φαγεῖ, τὸ δεύτερον γιὰ φρούτα,
καὶ ἅμα πηχὲς καὶ ἀπὸ τὰ δὴ γυρεύεις τὰ λαγοῦτα.

Τοῦ Ρωμιοῦ μας τὸ Γραφεῖο — μίση 'στό τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέθη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφενὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» — νύκτα μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους. — πατζατζῆδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.